

اعليٰ حضرت جو
عشقِ رسول
صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ
أَمَا بَعْدُ فَأَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اعليٰ حضرت جو عشق رسول ﷺ

أَلصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ
وَعَلَىٰ إِلِكْ وَأَصْحِبِكَ يَا حَبِيبَ اللَّهِ
أَلصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا نَبِيَّ اللَّهِ
وَعَلَىٰ إِلِكْ وَأَصْحِبِكَ يَا نُورَ اللَّهِ

نَوَيْتُ سُنَّتَ الْأَعْتِكَافِ

(مون سنّت اعتكاف جي نيّت ڪئي)

جڏهن به مسجد ۾ داخل ٿيو، ياد اچڻ تي نفلي اعتكاف جي نيّت ڪري
وندو ڪريو، جيستائين مسجد ۾ رهندو نفلي اعتكاف جو ثواب حاصل
ٿيندو رهندو ۽ ضمناً مسجد ۾ کائڻ پيئڻ به جائز ٿي ويندو.

دُرودِ پاڪ جي فضيلت

بحرور جي بادشاهه، پنهني جهانن جي شهنشاهه ﷺ جو ارشادِ
حقيقت بنياد آهي: جيڪي ماڻهو ڪنهن مجلس ۾ ويهندا آهن، پوءِ اُن ۾ نه
الله ﷻ جو ذڪر ڪندا آهن ۽ نه ئي اُن جي نبي (ﷺ) تي
دُرودِ پاڪ پڙهندا آهن، ته قيامت جي ڏينهن اُها مجلس انهن جي لاءِ حسرت
جو سبب ٿيندي. الله ﷻ چاهي ته انهن کي عذاب ڏئي ۽ چاهي ته بخشي ڇڏي.

(ترمذی، ڪتاب الدعوات، باب فی القوم يجلسون ولا يذكرون الله، ۲۴۷/۵، حديث: ۳۳۹۱)

بار بار اور بے شمار دُرود

ذاتِ والا ٻار بار دُرود

صَلَّى اللَّهُ تَعَالَىٰ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ!

منا مناسلامي پاڻرو! ثواب حاصل ڪرڻ خاطر بيان ٻڌڻ کان پهريان سنيون سنيون نيٽون ڪري وٺون ٿا.

فرمانِ مصطفيٰ ﷺ: ”يَتِيَةُ الْمُؤْمِنِ خَيْرٌ مِّنْ عَمَلِهِ“ يعني مسلمان جي

نيٽ ان جي عمل کان بهتر آهي. (المعجم الكبير، سهل بن الساعدي... الخ ج 6، ص 185، الحديث: 5942)

ٻه مدني ڳال: (1) بغير سني نيٽ جي ڪنهن به نيك عمل جو ثواب ناهي ملندو.

(2) جيتريون سنيون نيٽون وڌيڪ، اوترو ثواب به وڌيڪ.

بيان ٻڌڻ جون نيٽون

نگاهون جهڪائي پوري توجه سان بيان ٻڌندس ❁ تڪ لڳائي ويهڻ
 بدران علم دين جي تعظيم خاطر جيترو ٿي سگهيو ٻئي گوڏا وڇائي
 ويهندس ❁ ضرورت پوڻ تي ٻين جي لاءِ سرڪي جاءِ ڪشاده ڪندس ❁
 ڌڪو وغيره لڳو ته صبر ڪندس، گهوري ڏسڻ ۽ اٽڪڻ کان بچندس ❁
 صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! اُذْكُرُوا اللَّهَ، تُوْبُوا اِلَى اللَّهِ! وغيره ٻڌي ثواب ڪمائڻ ۽ صدا لڳائڻ
 وارن جي دل جوئي جي لاءِ بلند آواز سان جواب ڏيندس ❁ بيان کان پوءِ پاڻ
 اڳتي وڌي سلام، مصافحو ۽ انفرادي ڪوشش ڪندس.

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

بيان ڪرڻ جون نيٽون

آئون به نيٽ ڪريان ٿو ❁ الله جي رضا حاصل ڪرڻ ۽ ثواب حاصل
 ڪرڻ جي لاءِ بيان ڪندس ❁ ڏسي بيان ڪندس ❁ سڀاري 14 سورة النحل
 آيت نمبر 125: اُدْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَ التَّوَعُّظِ الْحَسَنَةِ

”ترجمو کنزالایمان: پنهنجي رب جي وات جي طرف سڌ پکي سمجھ ۽ چڱي نصيحت سان“ ۽ بخاري شريف (حديث: 4361) جي هن فرمانِ مصطفيٰ ﷺ: **بَلِّغُوا عَنِّيْ وَوَلَوْ آيَةٌ يَعْنِي** ”منهنجي طرفان پهچايو جيتوڻيڪ هڪ ئي آيت هجي“ ۾ ڏنل احڪام جي پيروي ڪندس ❀ نيڪي جو حڪم ڏيندس ۽ بُرائي کان منع ڪندس ❀ شعر پڙهڻ، عربي، انگريزي ۽ ڏکيا لفظ ڳالهائڻ دؤران دل جي اخلاص تي توجُّه رکندس يعني پنهنجي علميت جو ڌاڪو ويهارڻ مقصود ٿيو ته ڳالهائڻ کان بچندس ❀ مڏني قافلي، مڏني انعامات ۽ علاقائي دوره براءِ نيڪي جي دعوت وغيره جي رغبت ڏياريندس ❀ تهڪ ڏيڻ ۽ ڏيارڻ کان بچندس ❀ نظر جي حفاظت بڻائڻ جي خاطر حتي الامکان نگاهون جهڪائي رکندس.

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

اعليٰ حضرت جو عشق رسول

اعليٰ حضرت امام احمد رضا خان رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ بيو پيرو حج جي لاءِ تشریف وني ويا ۽ مديني منوره زامها اللهُ شَرَفًا وَتَعْظِيمًا ۾ نبي رحمت، شفيح اُمّت ﷺ جن جي زيارت جي آرزو ڪئي روضي مبارڪ جي سامهون دير تائين صلوٰة و سلام پڙهندا رهيا، پر پهرين رات قسمت ۾ اها سعادت نه هئي، انهيءَ موقعي تي اهو مشهور نعتيه غزل لکيو جنهن جي مطلع (يعني پهرين شعر ۾) ۾ دامنِ رحمت سان وابستگي جي اميد ڏيکاري آهي.

تيرے دن اے بہار پھرتے ہیں

وہ سُوئے لالہ زار پھرتے ہیں

شعر جي وضاحت: اي بهار خوش ٿي وڃ! جو تو تي بهارن جي بهار اچڻ واري آهي، هو ڏس! مديني جا تاجدار ﷺ سوءِ لالہ زار يعني باغ ڏانهن تشریف وني اچي رهيا آهن.

مقطع (يعني آخري شعر جنهن ۾ شاعر جو تخلص ايندو آهي) ان ۾ بارگاهِ رسالت ۾ پنهنجي عاجزي ۽ مسڪيني جو نقشو ائين چٽيو آهي ته:

کوئی کیوں پوچھے تیری باتِ رضاؐ تجھ سے شیدا ہزار پھرتے ہیں

اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ بَئِي مصرعي ۾ عاجزي جي طور تي پنهنجي لاءِ ”کتي“ جو لفظ استعمال فرمايو آهي پر سگِ مدينه غُفِي عَنْهُ ادباً ”شيدا“ لکي چڙيو آهي (جنهن جو مطلب آهي عاشق)

شعر جي وضاحت: هن مقطع ۾ عاشق ماهِ رسالت، سرڪار اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ وڏي عاجزي جو اظهار ڪندي پنهنجو پاڻ کي مخاطب ڪري فرمائڻ ٿا: اي احمد رضا تون ۽ تنهنجي حقيقت ڇا آهي! تو جهڙا ته هزارين سگانِ مدينه گهٽين ۾ ائين ئي گهمي رهيا آهن!

اهو غزل عرض ڪري انتظار ۾ ادب سان ويٺا هئا ته قسمت جاڳي پئي ۽ اکين سان بيداري ۾ پياري مصطفيٰ ڪريم ﷺ جن جي دیدار جو شرف حاصل ڪيائون.

آنکھِ مَجْلُوهِ دیدارِ دلِ پُر جُوشِ وجد
لبِ پَشْتِ بِخَشِشِ ساقِ پِيَالِ هاتھِ مِيں

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ عَلَى مُحَمَّدٍ

منا منا اسلامي ڀائرو! اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ نِ عِشْقِ رَسُولِ كِي پنهنجي زندگي جو سرمايو ۽ ذڪرِ رسولِ كِي جن پنهنجو ورد وظيفو بڻايو هو، سڄي عُمر پنهنجي محبوب آقا، مڪي مدني مُصْطَفِي ﷺ جي شانِ عظمت ۾ نعتون لکي ڪري ماڻهن کي عِشْقِ رَسُولِ جُو درس ڏيندا

رهيا ۽ انهن جي دل ۾ عشقِ حبيب جا ڏيئا ٻاريندا رهيا، گڏوگڏ پنهنجي زبان ۽ قلم جي ذريعي تاجدار رسالت ﷺ جي عزت ۽ ناموس جي حفاظت ڪندا رهيا، جڏهن ته پاڻ زبردست عاشقِ صادق هئا، تنهنڪري در حبيب جي حاضري جو شوق سيني ۾ موجون ماريندو رهيو ۽ جڏهن پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ کي پنهنجي ڪريم آقا ﷺ جي درٻار ۾ حاضري جي سعادت ملي ته پياري آقا، مڪي مدني مُصْطَفِي ﷺ جي شانِ عظمت ۾ دل جي گهراين سان نڪرندڙ ۽ عشقِ مُصْطَفِي ۾ تربتر اشعار، اُن پاڪ بارگاه ۾ پيش ڪري ڇڏيا. رقت ۽ سوز سان ڀرپور اشعار کي دَرَجَه قبوليت حاصل ٿيو، غيب دان آقا ﷺ جي رحمت کي جوش آيو ۽ حضور ﷺ جن پنهنجي ڏيدار جو شربت پياري ڪري ڇڻ ته، اعليٰ حضرت جي عاشقِ صادق هئڻ تي پنهنجي مُهر لڳائي ڇڏي .

جو به الله کا دل بے شک عاشقِ صادقِ نبی بے شک

غوثِ اعظم کا جو به متوالا واہ کیا بات اعلیٰ حضرت کی

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٌ

عشق ۽ محبت چاڪي چوندا آهن:

حُجَّةُ الاسلام حضرت سَيِّدُنَا امام محمد بن محمد غزالي رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ مَحَبَّت جي تعريف ڪندي فرمائن ٿا: طبيعت جو ڪنهن لذتِ شيء جي طرف مائل ٿي وڃڻ کي ”مَحَبَّت“ سڏيو ويندو آهي. ۽ جڏهن هي ميلان قوي ۽ پختو (يعني تمام گهڻو) ٿي وڃي ته اُن کي ”عشق“ چيو ويندو آهي. (احياء العلوم، ۱۶/۵)

يعني ڪنهن پسندیده شيء جي طرف تعلق قائم ٿي وڃڻ کي مَحَبَّت چيو ويندو آهي ۽ جڏهن اهو ئي تعلق شدت اختيار ڪري وڃي ته ان کي عشق

چوندا آهن. جڏهن ته الله ﷻ ۽ ان جي رسول ﷺ سان مَحَبَّت ۽ عشق جو مطلب ئي اهو آهي ته ان جي اطاعت ۽ فرمانبرداري وارا ڪم ڪيا وڃن. حضرت سهل بن عبدالله رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ فرمائن ٿا: **الله ﷻ سان مَحَبَّت جي علامت، قرآن سان مَحَبَّت ڪرڻ آهي ۽ قرآن سان مَحَبَّت جي علامت، نبي نيشان ﷺ سان مَحَبَّت ڪرڻ آهي ۽ نبي آخِر الزمان ﷺ سان مَحَبَّت جي علامت، ان جي سنت سان مَحَبَّت ڪرڻ ۽ انهي سڀني سان مَحَبَّت جي علامت هي آهي ته آخرت سان مَحَبَّت ڪرڻ ۽ آخرت سان مَحَبَّت جي علامت هي آهي ته قدر ضرورت کان علاوه، دُنيا کان بَعْض رڪڻ.** (الجامع لاحكام القرآن، الجزء الرابع، ۴۸/۲، ملقطاً)

عشق رسول ﷺ جا فائدا:

منا منا اسلامي ڀائرو! معلوم ٿيو، سچو عاشق رسول اهو آهي جيڪو دنيا جي مَحَبَّت کان جان چڏائي ڪري الله ﷻ ۽ ان جي رسول ﷺ سان مَحَبَّت ڪري ۽ ان جي اطاعت ۾ زندگي گذاريندو آهي ۽ ضرورت کان وڌيڪ دنيا جي پٺيان نه وڃي. جيڪو ماڻهو عشق مَصْطَفِيٰ كِي دُنيا جي مرغوب شين تي ترجيح ڏيندا آهن، انهن کي هي عظيمُ الشان انعام حاصل ٿيندا آهن:

1. الله ﷻ اهڙن ماڻهن جي دلين ۾ ايمان راسخ فرمائي ڇڏيندو آهي.
2. ان جو خاتمو به چڱو ٿيندو آهي .
3. الله ﷻ حضرت جبريل امين عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ جي ذريعي اهڙن ماڻهن جي مدد فرمائيندو آهي.
4. انهن کي هميشه رهڻ واري جنتن ۾ داخل فرمائيندو، جن جي هيٺان نهرن وهن ٿيون.
5. اهڙا ماڻهو الله ﷻ جا پسندیده ٻانها سڏيا ويندا آهن .

6. مَن جون مُرادون ماڻيندا آهن، بلڪ اميد ۽ خيال کان به وڌيڪ نعمتون حاصل ڪندا آهن.

7. سڀ کان وڏي خوشخبري هي آهي ته الله عَزَّوَجَلَّ ان کان راضي ٿي ويندو آهي.

(ماخوذ از تمهيد الايمان: 61)

صَلِّ عَلَى اللَّهِ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ
صَلِّ عَلَى الْحَبِيبِ!

اعلي حضرت جو تعارف

اعلي حضرت، امامِ اهل سنت، مولانا شاه امام احمد رضا خان رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جي ولادت باسعادت بريلي شريف جي پاڙي جسولي ۾ 10 شَوَّالِ الْمُكْرَمِ 1272ھ، چنڇر جي ڏينهن ظهر جي وقت بمطابق 14 جون 1856ع تي ٿي. (حياتِ اعلى حضرت، 5/1 بتغير) اعلي حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جن هن آيتِ ڪريمه مان پنهنجو سن ولادت ڪيو آهي:

أُولَئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ الْإِيمَانَ
وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ مِّنْهُ ط
ترجمو ڪنزالايمان: اهي آهن جن جي دليين ۾ الله ايمان کي نقش فرمائي ڇڏيو ۽ پنهنجي طرف کان روح سان انهن جي مدد فرمائي. (پ 28 المجادلہ: 22)

اعلي حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ خانداني لحاظ کان پناڻ، مَسَلڪ جي اعتبار کان حَنَفِي ۽ طريقت ۾ قادري هئا. توهان جا والد ماجد، استاذُ الْعُلَمَاءِ مولانا تَقِي علي خان رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ ۽ ڏاڏا مولانا رضا علي خان رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ آهن. (1) اعلي حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جو پيدائشي نالو ”محمد“ آهي، اوهان جي والده ماجده مَحَبَّت ۾ ”آمن ميان“ ڪري سڏينديون هيون، والد ماجد ۽ پيا رشتيدار ”احمد ميان“ جي نالي سان سڏيندا هئا، اوهان جي ڏاڏي توهان جو نالو ”احمد رضا“ رکيو، اوهان جو تاريخي نالو ”الْمُخْتَار“ آهي ۽ اعلي حضرت

رَحْمَةُ اللّٰهِ تَعَالَى عَلَیْہِ خُود پنهنجي نالي کان پهريان ”عبدالمصطفيٰ“ لکندا هئا. (1)
جنهن سان توهان رَحْمَةُ اللّٰهِ تَعَالَى عَلَیْہِ جي عشق رسول جو بخوبي اندازو لڳائي
سگهجي ٿو، جيئن ته پنهنجي نعتيه ديوان ”حداائق بخشش“ ۾ هڪ جڳه تي
فرمائن ٿا:

خوف نہ رکھ راضا ذرا، تو توہے ”عبد مصطفيٰ“
تيرے لئے آمان ہے، تيرے لئے آمان ہے

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّی اللّٰهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدًا

اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللّٰهِ تَعَالَى عَلَیْہِ جا القابات

اعليٰ حضرت، امامِ اهل سنت، مولانا شاه امام احمد رضا خان رَحْمَةُ اللّٰهِ تَعَالَى عَلَیْہِ
جي لقبن مان مشهور ترين لقب ”اعليٰ حضرت“ آهي، هي لقب توهان جي
ذات سان گڏ هن طرح خاص آهي جو جڏهن به اعليٰ حضرت چيو، ٻڌو ويندو
آهي، ذهن فوراً سندن رَحْمَةُ اللّٰهِ تَعَالَى عَلَیْہِ جي طرف ٿي ويندو آهي. علماءِ اهل
سنت، اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللّٰهِ تَعَالَى عَلَیْہِ کي ان کان علاوه ٻين به ڪيترن ئي لقبن
سان ياد ڪندا آهن. جيئن ته

شَيْخِ طَرِيقَتِ، اميرِ اهل سنت، باني دعوتِ اسلامي، حضرت علامه مولانا ابو بلال
محمد الياس عطار قادي رضوي ضيائي دَامَتْ بَرَكَاتُهُمُ الْعَالِيَةِ پنهنجي رسالي ”امام احمد
رضا جو تذڪرو“ ۾ اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللّٰهِ تَعَالَى عَلَیْہِ جو ذڪر خير، هنن القابن ۽
الفاظن سان فرمايو آهي: اعليٰ حضرت، امامِ اهل سنت، ولي نعمت، عظيم
البرڪت، عظيم المرتبت، پروانه شمع رسالت، مجددِ دين و ملت، حامي سنت،
ماحي بدعت، عالمِ شريعت، پيرِ طريقت، باعثِ خير و برڪت.

اُس کی ہستی میں تعامل جوہر
سنتِ مصطفیٰ کا وہ پیکر
عالمِ دین صاحبِ تقویٰ
واہ کیا بات اعلیٰ حضرت کی

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

منا منا اسلامي پاترو! اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جِي سِيرت، اوهان جون فتاويٰ، ملفوظات ۽ سندن جِي نعتيه شاعري کي پڙهي يا ٻڌي ڪري هر سمجهدار هي ڳالھ بخوبي سمجھي سگھي ٿو ته عَشَقِ رسول اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جِي رڳ رڳ ۾ سمايل هو. پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جن پوري زندگي، محبوبِ خدا صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جِي تعريف ۽ تَوْصِيف بيان ڪئي، حضورِ اڪرم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جِي ذاتِ سَتُوْدِه صِفَات (يعني جنهن ۾ قابل تعريف خوبيون هجن) اهڙي ذات تي اِعْتِرَاضَات ڪرڻ وارن کي منهن توڙ جواب ڏنا ۽ قرآنِ پاڪ جِي ترجمي ۾ به شانِ رسالت جو خاص خيال رکيو. ائين سمجهو جو عَشَقِ مُصْطَفِي جِي شمع ماڻهن جِي دل ۾ روشن ڪرڻ، اوهان رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جو بُنيادي مَقْصَد هو. پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جِي نَعْتِيَه ديوان ”حَدائقِ بخشش شريف“ جو هر شعر سندن جِي عَشَقِ رسول جِي عڪاسي ڪندي نظر اچي ٿو. پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جِي عَشَقِ رسول جو اندازو هن ڳالھ سان ڪريو ته پاڻ نه صرف پنهنجي بنهي شهزادن (پٽن) جو نالو بلڪ پنهنجي پائين تائين جا نالا محبوب صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جِي مبارڪ نالي (جي نسبت سان) رکيا.

(ملفوظاتِ اعلیٰ حضرت، ص ۷۳ ملخصاً)

پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جِي ذاتِ مُبارڪ، سنتِ مُصْطَفِي صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جِي حقيقي نمونو هئي، توهان جو اٿڻ ويهڻ، کائڻ پيئڻ، هلڻ گهمڻ ۽ ڳالھ ٻولھ ڪرڻ، سڀ سنت جِي مُطابِق هوندو هو، ستنن سان مَحَبَّت جو هي عالم هو جو هڪ

پيري پاڻ ﷺ کتي آيل هئا، کاڌو آندو ويو سڀني کي سرڪار اعليٰ حضرت ﷺ جي کاڌي شروع فرمائڻ جو انتظار هو، اعليٰ حضرت ﷺ ونگين جي ٿاله مان هڪ ڳترو کڻي کاڌو پوءِ ٻيو ..... پوءِ ٿيون ..... هاڻي هڪ ٻئي کي ڏسندي ماڻهن به ونگيءَ جي ٿاله ڏانهن هٿ وڌايا پر پاڻ ﷺ سڀني کي منع ڪري فرمائڻ لڳا ته سڀ ونگيون آئون ئي کائيندس، پوءِ پاڻ سڀ ختم ڪري ڇڏيون، حاضرين حيران ٿيا ته اعليٰ حضرت ﷺ تمام قليل غذا يعني گهٽ غذا کائڻ وارا آهن، پر اڄ ايڏيون ساريون ونگيون ڪيئن تناول فرمائي ويا! ماڻهن جي پڇڻ تي فرمايائون، مون جڏهن پهريون ڳترو کاڌو ته اهو ڪوڙو هو ان کان پوءِ ٻيون ۽ ٽيون به، تنهن ڪري مون ٻين کي روڪي ڇڏيو ته ٿي سگهي ٿو ڪو ماڻهو ونگي وات ۾ وجهي ۽ کيس ڪوڙي لڳي ۽ اهو ٿو ٿو ڪرڻ شروع ڪري ڏي. جيئن ته ونگي کائڻ منهنجي مٺي مٺي آقا مديني واري مصطفيٰ ﷺ الله تعاليٰ عليه وآله وسلم جي سنت مبارڪ آهي، ان لاءِ مون کي پسند نه هو ته ان کي ڪوڪائي ڪري ٿو ٿو ڪري اڇلائي. (فيضان سنت، ص ۴۵۷)

مجھ کو پيڻه مٺي مٺي کي سنتون سے پياره ۽ ان شاء الله دو جهاں ميں اپنا بيٺا پار هے

منا منا اسلامي پائرو! توهان ڏٺو ته اعليٰ حضرت ﷺ جي عشق ڪوڙي ونگي کائڻ گوارا ڪيو پر هي گوارا نه ڪيو ته ڪو شخص مديني آقا ﷺ جي محبوب شيءِ ونگي کائي ڪري منهن بگاڙي يا ڪنهن طرح جي ناپسنديگي جو اظهار ڪري، يقيناً هي سندن ﷺ جي حضور نبي ڪريم ﷺ ۽ ان جي سنت سان سچي محبت جو ظاهر ثبوت هو، ڇو جو جيڪو تاجدار رسالت ﷺ جي سنت سان محبت ڪندو آهي، درحقيقت اهو آقا ﷺ ئي سان محبت ڪندو

آهي جيئن ته مڪي مَدَنِي مُصْطَفِي ﷺ جو فرمانِ حقيقت بُنياد آهي: **مَنْ أَحَبَّ سُنَّتِي فَقَدْ أَحَبَّنِي وَمَنْ أَحَبَّنِي كَانَ مَعِي فِي الْجَنَّةِ** جنهن منهنجي سنّت سان مَحَبَّت ڪئي، اُن مون سان مَحَبَّت ڪئي ۽ جنهن مون سان مَحَبَّت ڪئي، اهو جنت ۾ مون سان گڏ هوندو.

(مشڪاة الصابيح، ڪتاب الايمان، باب الاعتصام بالڪتاب والسنة، الفصل الثاني، ۵۵/۱، حديث: ۱۷۵)

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٌ

اتباع سنّت جي برڪت سان الله تعاليٰ جو قُرب نصيب ٿيندو آهي، **اتباع سنّت** جي برڪت سان ٻنهي جهانن ۾ سرفرازي ۽ سُرخروئي نصيب ٿيندي، **اتباع سنّت** جي برڪت سان عشق رسول ۾ اضافو ٿيندو. **اتباع سنّت** ۾ بي شمار حڪمتون، اتباع سنّت سان درجات بلند ٿيندا آهن.

اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ، مڪي مدني سُلطان، رَحْمَتِ عَالَمِيَانِ ﷺ جي حقيقي مَحَبَّت جي سبب حديثِ پاڪ جو بي انتها اَدَب فرمائيندا هئا. هميشه دَرسِ حديثِ اَدَب سان گوڏن ڀري ويهي ڪري ڏيندا هئا. احاديثِ ڪريم ڪي بغير وُضوءِ نه لڳائيندا هئا ۽ نه پڙهائيندا هئا. احاديث جي ڪتابن تي ڪا به ڪتاب نه رکندا هئا. حديث جي شَرَح ۽ وضاحت جي دوران جيڪڏهن ڪو شَخْصُ ڳالهه ڪٽڻ جي ڪوشش ڪندو هو، ته پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ سخت ناراض ٿي ويندا هئا، ايستائين جو چهرهءِ مُبارڪِ عَصِي جي سبب ڳاڙهو ٿي ويندو هو. حديثِ پاڪ پڙهائيندي وقت پير، رانن تي رکي ڪري ويهڻ کي ناپسند فرمائيندا هئا. (فيضانِ اعلى حضرت، ص ۲۷۶ ملخصاً)

مٿان اسلامي ڀائرو! اسان کي گهرجي ته اسان به اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جي نقشِ قدم تي هلندي قرآن ۽ حديث جي اَدَب ۽ اِحْتِرَامِ جو خاص خيال رکون گڏوگڏ قرآن ۽ حديث ۽ سُنتن پريا بيانات ٻڌڻ وقت به ڀرپور توجهه ۽

سمورن آداب جو خيال رکندي بي ادبي ۽ غفلت ۽ لاپرواهي کان بچون. ياد رکو ته اَدَب انسان کي ڪاميابي جي بلندين تائين پهچائي ڇڏيندو آهي ۽ بي ادبي اُن کي ناڪامي ۽ محرومي جي دُڀڻ ۾ ڦاسائي ڇڏيندي آهي. افسوس! اڄ ڪلهه ته هر طرف بي ادبي جو رواج آهي بالخصوص مُبارڪ اَسْماءِ (نالن وارن) ۽ مُقَدَّس اوراق (ڪاغذن) جو ادب ۽ احترام ته هاڻي تقريباً ختم ٿيندو پيو وڃي، اڪثر ڪري الله عَزَّوَجَلَّ ۽ ان جي مَدَنِي حبيب ﷺ جي اَسْماءِ مبارڪ ۽ آياتِ قرآنيه وارا ڪاغذ رستي بلڪه مَعَاذَ اللهِ عَزَّوَجَلَّ گندي نالين ۾ پيل ڏٺا وڃن ٿا، ائين ئي ڪجهه ماڻهو حضور ﷺ جي شانِ عظمت نشان ۾ ڄاڻي ڪري يا بي توجهي جي سبب اهڙا اهڙا الفاظ ڳالهائيندا يا لکي ڇڏيندا آهن جيڪي سرڪار ﷺ جي شايانِ شان نه هوندا آهن. الله عَزَّوَجَلَّ اسان کي باادب بڻائي ۽ بي ادبن جي صحبت ۽ اُن جي تحريرون پڙهڻ کان محفوظ رکي.

اُمِين بِجَاهِ النَّبِيِّ الْاُمِين ﷺ

محفوظ سدا رکنا شها! بے آڊولن سے اور مجھ سے بھی سر زد نہ کبھی بے آڊلي هو

اعليٰ حضرت تي الله عَزَّوَجَلَّ ۽ ان جي حبيب ﷺ جو خاص ڪرم هو جو پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جي تحرير جو انداز ايتري قدر دلڪش آهي جو خود ادب کي به ان تي ناز رهندو، ائين ته پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ تمام مبارڪ هستين جو دل ۽ جان سان ادب بجا آڻيندا هئا، پر پياري آقا، بنهي جهانن جي داتا ﷺ جي مُعاملي ۾ ته تمام گهڻو ادب جو لحاظ رکندا هئا، جيڪڏهن ڪنهن جي تحرير يا گفتگو مان مَعَاذَ اللهِ عَزَّوَجَلَّ حضور عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ جي بي ادبي جو پهلو نڪرندو يا ڪنهن لفظ سان شانِ اَقْدَس ﷺ

۾ ڪمي جي بُو به محسوس ٿيندي هئي ته فوراً تنبيه فرمائيندا هئا گڏوگڏ پنهنجي تحريرن ۽ نعتيه شاعري ۾ به ان قسم جا الفاظ استعمال ڪرڻ کان بچندا هئا. اچو ته! انهيءَ متعلق ٻه (2) ايمان آفروز واقعا ٻڌون ٿا. جيئن ته

اسماءِ مقدّس جو آداب

دعوتِ اسلامي جي اشاعتي اداري مڪتبه المدينه جي مطبوعه 561 صفحن تي مشتمل ڪتاب ”ملفوظاتِ اعليٰ حضرت“ صفحي 173 تي آهي ته هڪ ڏينهن سرڪار اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جِي پائيتي مولانا حَسْبَيْن رضا خان صاحب، اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ كِي فتويٰ طلب ڪرڻ وارن جي طرف کان پُڇيا ويندڙ ڪجهه سوال ٻڌائي رهيا هئا ۽ جواب لکي رهيا هئا. هڪ ڪارڊ تي لفظِ الله لکيو ويو. ان تي اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جن ارشاد فرمايو: ياد رکو ته آئون ڪڏهن ٿي شيون ڪارڊ تي نه لکندو آهيان: (1) اسرِ جلالت يعني الله (2) محمد ۽ احمد ۽ (3) نه ڪا آيتِ ڪريم، مثلاً جيڪڏهن رسولُ الله صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ لکڻو آهي ته هن طرح لکندو آهيان: حُضُورِ أَقْدَسِ عَلَيْهِ أَقْبَلُ الصَّلَاةَ وَالسَّلَامَ يا اسرِ جلالت يعني الله لکڻو هجي ته ان جي جڳهه مولِي تعاليٰ لکندو آهيان. (ملفوظاتِ اعليٰ حضرت، ص 173 ملخصاً)

خلافِ آدابِ الفاظ نه لکي

هڪ پيري حضرت مولانا سيد شاه اسماعيل حَسَن ميان رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جن پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ کان هڪ ڏُروڊ پاڪ لکرايو، جنهن ۾ حُضُورِ سيد عالم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جِي صِفَتِ جِي طور تي لفظِ حُسَيْن ۽ زاهد به هو. اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جن ڏُروڊ پاڪ ته لکي ڇڏيو پر هي ٻه لفظ تحرير نه فرمايا ۽ فرمايو ته لفظِ حُسَيْن ۾ ننڍي هٿڻ جي معنيٰ ملڻ ۽ زاهد اُن کي چوندا آهن جنهن وٽ ڪجهه نه هجي. (جڏهن ته حضور عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ ته پاڻن الله

هر شيء جا مالڪ ۽ مُختار آهن تنهنڪري (حضورِ اقدس ﷺ جي شان ۾ انهن الفاظن جو لکڻ مون کي بهتر (مناسب) نه ٿو لڳي. امام احمد رضا اور عشقِ مصطفیٰ ص ۲۹۳ ملخصاً)

مالڪ کونين ۾ ڳوڻ پاس ڪجهه رکڻهه نهيں ۽ دو جهاں کي نعمتيں ۾ اُن ڪي خالي هاتھ ۾

شعر جي وضاحت: اسان جي پياري آقا ﷺ جي شان ۽ عظمت جو هي عالم آهي ته ٻنهي جهانن جا مالڪ آهن، پوري زمين جي سمورن خزانن جون چاٻيون توهان وٽ آهن، پوءِ به خالي هٿ نظر ٿا اچن، پر انهي خالي هٿن سان سڀني جون جهوليون ڀريون ويندون آهن، حضرت ابُوهريره کي بي مثال حافظو، حضرت ربيعه کي جنت ۽ حضرت قتاده کي اک عطا فرمائي ڇڏي. (رضي الله تعالى عنهم)

منا منا اسلامي پائرو! توهان ڏٺو ته اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جِي ذاتِ بابرڪت ۾ اَدَب ۽ تعظيم جو ڪهڙو جذبو هو، پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ فنا في الله ۽ فنا في الرسول جِي اعليٰ مَنَصَب تي فائز هئا، الله عَزَّوَجَلَّ ۽ اُن جِي رسول ﷺ جِي مَحَبَّت توهان جِي دل تي نقش ٿي چڪي هئي، جيئن ته اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جن هڪ موقعي تي خود ارشاد فرمايو: جيڪڏهن ڪو منهنجي دل جا به (2) ٽڪڙا ڪري ڇڏي ته هڪ ئي لَآ إِلَهَ إِلَّا اللهُ ۽ بي تي مُحَمَّدٌ رَسُوْلُ اللهِ لڪيل ڏسندو. (سوانحِ امام احمد رضا، ص ۹۴)

دل و جان اُن ۾ ڀڙا ڪرون ۾

حبيبِ خدا کا نظاره ڪرون ۾

اگر قلب اپنا دو پاره ڪرون ۾

خدا ايڪ ۾ هو تو اڪ ۾ ڀر ۾

دَم واپسي تو نظاره ڪرون ۾

خدارا! اب اُوڪه دم ۾ ۾ ٻون ۾

صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٌ

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ!

اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ پنهنجي ذات جي لاءِ ته سڀ ڪجهه برداشت ڪري سگهندا هئا، پر بي چين ڏلين جي چين، رحمتِ ڪونين ﷺ جي شانِ اقدس ۾ ننڍي بي ادبي ۽ گستاخي به برداشت نه ڪري سگهندا هئا، اهو ئي سبب آهي ته پيشيور گستاخن جي گستاخانہ عبارتني ڪي ڏسندي ئي پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جي اکين کان ڳوڙها جاري ٿي ويندا هئا، ڏشمانِ مُصْطَفِيٰ جي سازشن ڪي بي نقاب ڪرڻ ۾ ڪنهن جي ملامت ڏانهن ڌيان نه ڏيندا هئا، پنهنجي محبوب ﷺ جي شان ۽ عظمت بيان ڪرڻ ۾ مشغول رهندا هئا، گڏوگڏ پوري زندگي گستاخن جي طرف کان پياري مُصْطَفِيٰ ﷺ جي عزت ۽ عظمت تي ٿيندڙ حملن جو سختي سان دفاع ڪندا رهيا ته جيئن اهي عُصِيٰ ۾ سڙي سڪي ڪري مون ڪي ڪي بُرو ڀلو چون ۽ لڪڻ شروع ڪري ڇڏين. جيئن ته اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جي تحرير جو خلاصو آهي: **إِنْ شَاءَ اللهُ الْعَزِيزُ** پنهنجي ذات تي ٿيندڙ حملن ۽ تنقيد سان ڀريل جملن جي طرف ڪا توجهه نه ڏيندس، سرڪار (ﷺ) جي طرف کان مون ڪي هي خدمت سپرد (عطا ڪئي وئي) آهي ته عزتِ سرڪار جي حمايت (يعني دفاع) ڪريان نه ڪي پنهنجي، ائون ته خوش آهيان ته جيتري دير مون ڪي گاريون ڏيندا، بُرو چوندا ۽ مون تي ٻهتان لڳائيندا آهن، ايتري دير **مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللهِ** ﷺ جي (شان ۾) بدگويي ۽ عيب جوئي کان غافل رهندا آهن، منهنجي اکين جو نار ان ۾ آهي ته منهنجي ۽ منهنجي ابن ڏاڏن جي عزت ۽ اُبرو عزتِ **مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللهِ** ﷺ جي لاءِ ڊهال بڻجي رهي آهي. (فتاوىٰ رضويه، 15/ملخصاً) هڪ ٻي مقام تي ارشاد فرمايو: جنهن ڪي الله (عَزَّوَجَلَّ) ۽ رسول (ﷺ) جي شان ۾ ننڍي به توهين ڪندي ڏسو، ڀلي اهو توهان جو ڪيترو ئي پيارو ڇو نه هجي، فوراً ان کان جُدا ٿي وڃو، جنهن ڪي بارگاهِ رسالت ۾ ڪا ننڍي به گستاخي ڪندي ڏسو، ڀلي اهو ڪيترو ئي عظيم بزرگ ڇو نه هجي، ان ڪي پنهنجي اندر مان ڪير جي مڪ جي مثل سمجهي ڪڍي ڪري اڇلائي ڇڏيو. (تعليماتِ امام احمد رضا بريلوي، ص 5 ملخصاً)

وہی دھوم اُن کی ہے ماشاء اللہ
خلق تو کیا کہ ہیں خالق کو عزیز
مٹ گئے آپ مٹانے والے
کچھ عجب بھاتے ہیں بھانے والے
اُٹھ مرے دھوم مچانے والے

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ!
صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

وسوسو

ان حقيقت کان انڪار جي ته گنجائش ئي ناهي ته اعليٰ حضرت ﷺ واقعي هڪ زبردست عاشق رسول هئا ۽ سندن جي شخصيت بي شمار خوبين جي مجموعو هئي، پر اوهان جي تحريرن کي پڙهڻ يا ٻڌڻ کان پوءِ گهڻو ڪري ذهن ۾ هي وسوسو گردش ڪرڻ لڳندو آهي ته توهان جي طبيعت ۾ فطري طور تي سختي جا پهلو غالب رهيا، جڏهن ته هڪ عاشق رسول ۽ ولي کامل کي ته انتهائي نرم طبيعت ۽ نرم مزاج جو عادي هئڻ گهرجي.

وسوسي جو علاج

هي فقط هڪ شيطاني وسوسو آهي ڇو جو اعليٰ حضرت ﷺ جي سيرت ۽ ڪردار جو تيز فهمي سان مطالعو ڪرڻ وارا ان حقيقت کان بخوبي آگاه آهن ته اعليٰ حضرت ﷺ انتهائي نرم طبيعت جا مالڪ هئا، البتہ اللہ ۽ رسول جي شان ۾ گستاخي يا شرعي احڪام جي هٿ ڌرمي (تعصب) سان خلاف ورزي ڪرڻ وارن جي حق ۾ تمام سخت هئا، پر ان جي باوجود پاڻ ﷺ جي سختي ڪڏهن به بي محل ۽ نامناسب نه هوندي هئي بلڪ وڏي احتياط ۽ انتهائي سنجيدگي جي دائري ۾ رهندي، بي شڪ پاڻ بدمذھبن جي قابل اعتراض تحريرن تي سختي سان گرفت فرمائي ۽ انهن سان ڌري برابر به نرمي نه ڪئي، پر ڪنهن به مقام تي تهذيب ۽

شائستگی جي بغير ڪم نه ورتو. اهو ئي سبب آهي ته رسولِ اڪرم ﷺ صحابهءِ ڪرام عَلَيْهِمُ الرِّضْوَانُ ۽ اولياءِ عظام رَحْمَتُهُمُ اللّٰهُ تَعَالَى اَجْمَعِينَ سان بَعْضُ ۽ عداوت رکڻ جي سبب ڪُفَرُ ۽ گمراهي جي تنگ و تاريڪ وادين ۾ پتڪندڙ وارا ڪيترا ئي ماڻهو اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللّٰهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جِي تحريرن جي برڪت سان پنهنجي بُري عقيدن کان تائب ٿي ڪري سچا پڪا عاشقِ رسولِ بطبعي ويا. پاڻ رَحْمَةُ اللّٰهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جن پوري عُمَرُ اهو ئي رستو اپنائي رکيو، جيڪو صحابهءِ ڪرام رِضْوَانُ اللّٰهُ تَعَالَى عَلَيْهِمُ اَجْمَعِينَ جن اختيار فرمايو هو ته هي حضراتِ قُدسيه (مبارڪ هستين) به عام مومنن جي مُعاملي ۾ انتهائي شفيق ۽ مهربان هئا، پر الله عَزَّوَجَلَّ ۽ ان جي پياري حبيب ﷺ جِي دُشمنن جِي لاءِ ان جي تلوارون هر وقت مياڻ کان ٻاهر ئي رهنديون هيون.

محمد کي محبت دين حق کي شرط اول هه
اسي مي هو اگر خاي تو سب کچه ناکمل هه

اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللّٰهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جِي تحريرن ۽ توهان جي ملفوظات جو جيڪڏهن انصاف سان جائزو ورتو وڃي ته هي حقيقت واضح ٿي ويندي آهي ته بد دينن جو سختي سان رد ڪرڻ ۾ هرگز هرگز سندن ڪو ذاتي فائدو نه هو بلڪ فقط الله عَزَّوَجَلَّ ۽ اُن جي حبيب ﷺ جِي مَحَبَّت، اوهان کي هي انداز اختيار ڪرڻ تي اُپاريو، نه ته حقيقت ته هي آهي ته پاڻ پنهنجي ذات جي خاطر ڪڏهن به ڪنهن کان بدلو نه ورتو ۽ اها ئي هڪ مومن جي ايمانِ ڪامل جي علامت (نشاني) آهي. حديث پاڪ ۾ آهي: **مَنْ أَحَبَّ لِلّٰهِ وَأَبْغَضَ لِلّٰهِ وَأَعْطَىٰ لِلّٰهِ وَمَنَعَ لِلّٰهِ فَقَدْ اسْتَكْمَلَ الْاِيْمَانَ** يعني جنهن الله تعاليٰ جي خاطر مَحَبَّت ڪئي ۽ الله تعاليٰ جي خاطر ئي بغض رکيو ۽ الله عَزَّوَجَلَّ جِي خاطر ئي ڪنهن کي ڪجهه ڏنو ۽ الله عَزَّوَجَلَّ جِي خاطر ئي ڏيڻ کان رڪيل رهيو، ته يقيناً ان ايمان مڪمل ڪري ورتو. (ابو داؤد، ڪتاب السنه، باب الدليل على زيادة الايمان، ۴/۲۹۰، رقم: ۴۶۸۱)

منا منا اسلامي پائرو! واقعي اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جِي سختيون ۽ نرميون سڀ رضاءِ الهي جِي لاءِ هيون، الله عَزَّوَجَلَّ ۽ اُن جِي پياري حبيب صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جِي دُشمنن کان علاوه ٻين ماڻهن جِي حق ۾ پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ نه صرف خود نمر مزاج هئا بلڪه وقتاً فوقتاً ٻين کي به نرمي اختيار ڪرڻ جِي تاڪيد فرمائيندا هئا. جيئن ته اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ پنهنجي متعلقين (تعلق رکڻ وارن) کي نصيحت جا مدني گُل عطا ڪندي ارشاد فرمائين ٿا: نرمي جا جيڪي فائدا آهن، اهي سختي سان هرگز حاصل نٿا ٿي سگهن، تنهنڪري جيڪي ماڻهو عقيدتي جِي مُعاملي ۾ نَدَبُذُ (بذتر) ۽ سُڪوڪ و شبهات جو شڪار هجن، اُن سان نرمي ڪئي وڃي ته جيئن اهي راهِ راست تي اچي وڃن. (امام احمد رضا اور عشقِ مصطفیٰ، ص ۲۷۸ ملخصاً)

ڏال دي قلب ميں عظمتِ مصطفیٰ
حکمتِ اعلىٰ حضرت پڙ لاکھوں سلام

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ!
صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

ساداتِ ڪرام سان عقيدت جو سبب

منا منا اسلامي پائرو! جيئن ته هڪ سچي عاشق جِي ويجهو محبوب سان نسبت رکڻ واري هر شيءِ به قابلِ عقيدت، مَحَبَّت، لائقِ اِحْتِرَام ۽ عَزَّت هوندي آهي، تنهنڪري اعليٰ حضرت به پياري آقا، مڪِّي مدني مُصْطَفِي صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ سان منسوب (نسبت رکندڙ) هر شيءِ سان محبت ڪرڻ سان گڏوگڏ سيد زادن سان خاص عقيدت رکندا هئا. جيئن ته ملڪِ اَلْعُلَمَاءِ حضرت علامه مولانا ظَفَرُ الدِّينِ قادري رضوي رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ فرمائين ٿا: ساداتِ ڪرام، جُزءُ رسول (يعني نبي پاڪ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جِي جسمِ مُتَوَرِّج جو ٽڪڙو) هئڻ جِي سبب سڀ کان وڌيڪ تعظيم ۽ توقيير جا حق دار آهن ۽ اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ کي ان تي پورو عمل ڪرڻ وارو ڏنم. ان لاءِ جو ڪنهن سيد صاحب کي اُن

جي ذاتي سڃاڻپ يا قابليت جي لحاظ سان نه ڏسندا هئا بلڪ ان حيثيت کي ملاحظه فرمائيندا هئا ته هي ٻنهي جهانن جي سرڪار ﷺ جو ”جُزءُ“ آهن، پوءِ ان عقيدت ۽ نظريي کان پوءِ جيڪا ڪجهه انهن (ساداتِ ڪرام) جي تعظيم ۽ توقيير ڪئي وڃي، سي ڏڙست ۽ بجا آهي. اعليٰ حضرت (رحمة الله تعالى عليه) پنهنجي قصيدهء نور ۾ عرض ڪن ٿا.

تيري نسل پاڪ ۾ ۽ پڇڙ پڇڙ نورڪا   تُو ۽ عِين نور تيرا سب گهرانا نور کا

(حياتِ اعليٰ حضرت، ۱، ۱۷۹/۱ ملخصاً)

اچو ته! ساداتِ ڪرام جي محبت ۽ اُلفت سان پرپور اعليٰ حضرت ﷺ جا به ايمان افروز واقعا ٻڌون ٿا ته جيئن اسان جي دل ۾ به ساداتِ ڪرام جي محبت ۽ عظمت جو جذبو پيدا ٿي وڃي، جيئن ته

نالوون واري جي اصلاح فرمائي

ملڪِ العُلَماءِ، حضرت علامه مولانا ظَفَرُ الدِّينِ قادري رَضَوِي ﷺ فرمائن ٿا: حضرت مولانا نور محمد ﷺ ۽ حضرت مولانا سيد قناعت علي ﷺ انهن ٻنهي بزرگن، مجددِ دين وملت، اعليٰ حضرت ﷺ جي صحبتِ بابرڪت ۾ رهي ڪري علمِ دين حاصل ڪندا هئا. هڪ ڀيري مولانا نور محمد ﷺ جن سيد صاحب جو نالو وٺي ڪري هن طرح سڏيو: قناعت علي، قناعت علي! جڏهن حضورِ اڪرم ﷺ جي عاشقِ صادق، اعليٰ حضرت ﷺ جي ڪنن ۾ هي آواز آيو ته گوارا نه ٿيو ته خاندانِ رسول جي شهزادي کي هن طرح نالو وٺي ڪري پُڪاريو وڃي. فوراً مولانا نور محمد صاحب ﷺ کي گهرايو ۽ انفرادي ڪوشش ڪندي فرمايو: ڇا سيد زادن کي هن طرح سڏيندا آهن؟ ڪڏهن مون کي به هن طرح سڏيندي ٻڌو؟ (يعني آئون ته اُستاد آهيان پوءِ به ڪڏهن

اهڙو انداز اختيار نه ڪيو) هي ٻڌي ڪري مولانا نور محمد صاحب تمام گهڻا شرمندو ٿيا ۽ ندامت جي سبب نظرون جهڪائي ورتيون. اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جن فرمايو: وجو! آئنده خيال رکجو. (حياتِ اعلىٰ حضرت، ۱/۱۸۳ ملخصاً)

تيري نسل پاڪ ۾ ۽ پڇڙ پڇڙ نورڪا
تو ۽ عين نور تير اسب گهرانا نورڪا

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

سيد سگوري جي نرالي تعظيم

شيخ طريقت، امير اهل سنت، باني دعوت اسلامي حضرت علامه مولانا ابوبلال محمد الياس عطار قادري رضوي ضيائي دامت بركاتهم العالیه پنهنجي رسالي ”بريلي کان مديني“ ۾ تحرير فرمائڻ ٿا: مدينه المُرشد بريلي شريف جي ڪنهن هڪ پاڙي ۾ اعليٰ حضرت امام احمد رضا خان عَلَيْهِ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جن کي دعوت ڏني وئي هئي. عقيدتمندن پنهنجي گهر اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جن جي تشريف آوري لاءِ پالڪي (يعني ڏولي) جو انتظام ڪيو هو. پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جن ان ۾ ويٺا ۽ چئن مزدورن پالڪي کي پنهنجي ڪلهن تي کنيو ۽ هلڻ لڳا. اڃا ٿورو ئي هليا ته يڪدم امام اهل سنت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جن پالڪي مان آواز ڏنو ته ”پالڪي کي هيٺ رکو“ پالڪي هيٺ رکي وئي. پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جن فوراً ٻاهر نڪتا، ۽ روڻ ٽهارڪي آواز ۾ مزدورن کي فرمايو: سڄي سڄي ٻڌايو ته توهان مان سيد زادو ڪير آهي؟ چو ته منهنجو ذوق ايماني سرور عالميان صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن جي خوشبو محسوس ڪري رهيو آهي. هڪ مزدور اڳتي وڌيو ۽ عرض ڪيو: حضور! مان سيد آهيان. اڃا هن جي ڳالهه پوري ئي نه ٿي هئي جو، عالم اسلام جي وڏي پيشوا ۽ پنهنجي وقت جي عظيم مُجَدِّد رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جن پنهنجو عمامو شريف ان سيد زادي جي پيرن تي رکي ڇڏيو. امام اهل سنت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جن جي اکين مان لڳاتار ڳوڙها وهي رهيا هئا ۽ هٿ ٻڌي التجا ڪري رهيا هئا: ”معزز شهزاده

منهنجي گستاخي معاف فرمايو . بي خياليءَ ۾ مون کان پُل ٿي وئي، هاءِ غضب ٿي ويو! جن جي نعلِ پاڪ منهنجي مٿي جي لاءِ عزت جو تاج آهي، انهن جي ڪلهي مبارڪ تي مون سواري ڪئي، جيڪڏهن قيامت جي ڏينهن تاجدار رسالت ﷺ جن پڇي ورتو ته احمد رضا! ڇا منهنجي فرزند جو دوش نازنين (يعني ڪلهو) ان لاءِ هو ته هو تنهنجي سوار ٿيڻ جو وزن ڪٿي؟ ته پوءِ مان ڪهڙو جواب ڏيندس! ۽ ان وقت ميدان محشر ۾ منهنجي ناموس عشق جي ڪيتري نه زبردست رسواي ٿيندي . ڪيترائي پيرا زبان سان معاف ڪري ڇڏڻ جو اقرار ڪرائڻ کان پوءِ به امام اهلستت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جن آخري التجاءِ شوق پيش ڪئي: محترم شهزاده! هن لاشعوري ۾ ٿيڻ واري خطا جو ڪفارو تڏهن ادا ٿيندو جڏهن توهان پالڪي ۾ سوار ٿي ويهيو، ۽ مان ان کي ڪلهو ڏيان. اها التجا ٻڌي ماڻهن جي اکين مان ڳوڙها وهڻ لڳا ۽ ڪجهه ماڻهن کان ته رڙيون نڪري ويون. هزار انڪار کان پوءِ آخرڪار مزدور سيد سڳوري کي پالڪي ۾ ويهڻو ئي پيو. هي منظر ڪيتري قدر دل سوز آهي، جو اهلستت جو جليل القدر امام مزدورن ۾ شامل ٿي ڪري پنهنجي خداداد علميت (يعني خدا عَزَّوَجَلَّ جي ڏنل علم) ۽ عالمگير شهرت جو سڄو اعزاز محبوب ﷺ جن جي خوشنوديءَ جي خاطر هڪ گمنام مزدور شهزادي جي قدمن تي نثار (يعني قربان) ڪري رهيا آهن! (انوارِ رضا، ص ۴۱۵ ملخصاً)

صَلُّوا عَلَي الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَي مُحَمَّدٍ

سُبْحَنَ اللهُ عَزَّوَجَلَّ! توهان ڏٺو ته اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ کي سڄي عشق رسول جي صدقي هڪ مخصوص خُشبو جي ذريعي معلوم ٿي ويو ته پالڪي کڻڻ وارن مزدورن مان ڪو سيد زاده به آهي ۽ پوءِ اُتي موجود ڪيترن ئي ماڻهن پنهنجي اکين سان عشق جو هي نرالو انداز ڏٺو ته اعليٰ

حضرت **رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ** جن جو مقام ايترو بلند آهي ته **عَرَبِ ۽ عَجَمِ** جي نامي گرامي علماءِ **كِرَامِ رَحْمَةُ اللهِ السَّلَامِ** اُن کان شرفِ بيعتِ حاصل ڪن، انهن جي صحبت کي پنهنجي لاءِ باعثِ فخرِ سمجهن، توهان کان حديثِ روايت ڪرڻ جي اجازت طلب ڪن، توهان جي مجددِ وقت، وليِ **ڪامل ۽ عاشقِ رسول** هئڻ جي گواهي ڏين، جن کي **ڪم و بيش پنجاه (50)** علوم ۽ فنون ۾ **ڪامل مهارت حاصل هئي**، جن **لُغَوِي، مَعْنَوِي، اَدَبِي ۽ علمي ڪمالات تي مُشْتَمَلِ ذاتِ خُدا، عَظَمَتِ مُصْطَفِي ۽ مُقَدَّسِ هَسْتِينِ** جي **اَدَبِ ۽ اِحْتِرَامِ** جو پاسبان ترجمو **فُرَّانِ ”ڪنزِ الايمان“** ڪيو، ڇهه هزار اٺ سو ستيتاليهه (6847) سوالن ۽ جوابن ۽ ٻه سو ڇهه (206) رسالن سان **مُزِينِ تِيهه (30)** جلدن تي مشتمل **ايڪيهه هزار ڇهه سو چاونجاه (21,656)** صفحن تي **مُشْتَمَلِ فتاويٰ رضويه** جن جي علمي مقام ۽ مرتبي جو ثبوت آهي، جن جي **وُسْعَتِ علمي ۽ فُصَاحَتِ و بلاغت هر طرف واھ واھ ٿي رهي آهي**، جنهن **حرمين شريفين ۾ ٻه (2) ڏينهن جي مختصر عرصي ۽ اهو به بيماري جي حالت ۾** **اَلدَّوْلَةُ اَلْبِكِّيَّةُ** جهڙو تحقيقي رسالو عربي ۾ لکي ڪري، **محبوبِ ڪريمِ ﷺ** **تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ** جي لاءِ علمِ غيب جي ثبوت تي دليلن جو ذخيرو لڳائي ڇڏيو ۽ **دُشْمَنانِ رسول جا ڏند ڪٽا ڪيا، گڏوگڏ علماءِ حَرَمِينِ کان دادِ تحسين حاصل ڪئي**، اڄ اهو ئي **امامِ عشق ۽ مَحَبَّتِ عاجزي ۽ اِنڪساري جي تصوير بڻجي ڪري سرعام هڪ سيد زادي جي آڏو مُعَافِي گهري رهيا آهن ۽ خُود پالڪي ۾ ويهڻ جي بجائي سيد زادي کي پالڪي ۾ ويهاري ڪري پالڪي جو بوجه پنهنجي ڪلهي تي کڻي رهيا آهن.** **گڏوگڏ اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ** جي طرزِ عمل سان هي مدني گل به سڪڻ لاءِ مليو ته **ساداتِ ڪرامِ کي سندن نالي سان مُخَاطَبِ ڪرڻ خلافِ اَدَبِ آهي جو اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ** به **ساداتِ ڪرامِ کي اُن جي نالو سان پُڪارڻ کي بي ادبي شمار ڪندا هئا**،

اڀستائين جو توهان جي مُتَعَلِّقِينَ (تعلق رکڻ وارن) مان جيڪڏهن ڪو ان قسم جي بي احتياطي ڪندو هو ته ناراضي جو اظهار فرمائيندا هئا ۽ آئنده ساداتِ ڪرام جي آڏب ۽ اِحترام جي تعليم ارشاد فرمائيندا هئا .

غور ڪريو ته جنهن کي ساداتِ ڪرام جي عقيدت ۽ مَحَبَّت ۽ ان جي اِحترام جو ايتري قدر لحاظ هجي، ان کي سيدن جي سردار، سرڪارِ نامدار ﷺ سان ڪيتري قدر والهانه عشق هوندو.

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٌ

منا منا اسلامي ڀائرو! جڏهن ڪنهن کي ڪنهن سان عشق ٿي ويندو آهي ته عاشق پنهنجي قلبي جذبات جو اظهار ۽ محبوب جي تعريف ۽ توصيف بيان ڪرڻ جي لاءِ اڪثر ڪري اشعار جو سهارو وٺندو آهي، ڇو جو اشعار جي ذريعي پنهنجي دلِي جذبات بهتر انداز ۾ بيان ڪري سگهجن ٿا. تنهنڪري اعليٰ حضرت ﷺ جن به پنهنجي عشق جي اظهار جي لاءِ نعتيه شاعري جو رستو اختيار فرمايو جيئن ته عشق ۽ مستي جي عالم لڪيل ڪلامن تي مشتمل نعتيه مجموعو بنا ”حداثق بخش“ سندن جي شاعري جو هڪ عظيم ڪارنامو آهي. پاڻ ﷺ جي نوڪ قلم سان تحرير ٿيندڙ هڪ هڪ شعر، شريعت جي عين مطابق آهي. ائين ته سندن جي ان مجموعي جي تقريباً هر هر ڪلام کي زبردست شهرت حاصل رهي، پر بالخصوص سلامِ رضا (يعني مُصطفىٰ جانِ رحمت په لاکهون سلام، شمعِ بزمِ هدايت په لاکهون سلام) کي الله ﷻ جيڪو عروج ۽ مرتبو بخشيو آهي اهو پنهنجي مثال پاڻ آهي. اهو ئي سبب آهي ته ”حداثق بخش“ ۽ ”سلامِ رضا“ جي خوبين تي مختلف اِعتبار سان ڪٿب ۽ رسائل تَصنيف (لکڻ) جو سلسلو اڄ تائين جاري آهي. ننڍي وڏي، پوڙهي جوان ۽ مرد عورت سڀ محفلن وغيره ۾ ان سلام

کي عشقِ رسول ۾ بي ساختگي سان جُھومي جُھومي ڪري پڙهندا آهن ۽ اُن تي هڪ عجيب رقت طاري ٿي ويندي آهي.

اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جَن ان سلام ۾ آقا ۽ موليٰ ﷺ جي بين فضيلتن ۽ ڪمالن سان گڏوگڏ، سرڪار ﷺ جي مختلف عضون مُبارڪن جي شان ۽ شوڪت به تمام بهترين انداز ۾ بيان فرمائي آهي. جيئن اُس ۽ چانڊوڪي ۾ سرڪار ﷺ جي جسمِ اقدس جو پاڇو نه هو، توهان جي تاجِ نُبوٽ جي هي شان هئي ته وڏا وڏا سردار به بارگاهِ رسالت ۾ مٿو جهڪائيندا هئا، توهان جا گوشِ مبارڪ (ڪن مبارڪ) اهڙا جو ميلن کان پري جي آواز به ٻڌي وٺندا هئا، چشمانِ مبارڪ (اکيون مبارڪ) حيا سان جهڪيل رهنديون هيون، مُبارڪ زبان اهڙي جو جيڪو فرمائي ڇڏيو، ٿي ويو. توهان جي حڪومت بنهي جهانن ۾ نافذ آهي، توهان جي بارگاه ۾ ڪو ڏکائيل يا پريشان حال حاضر ٿيندو هو ته چهري انور جي مسڪراھت کي ڏسي ڪري سڀ غم ويساڙي ڇڏيندو هو، توهان جي مبارڪ گلي مان ڪير ۽ ماکيءَ جهڙي مني خوبصورت آواز نڪرندي هئي. حُضُور ﷺ جي سادگي ۽ قناعت جو هي عالم هو جو مالڪِ ڪائنات هئڻ جي باوجود انتهائي سادي غذا تناول فرمائيندا هئا. اچو ته! انهيءَ متعلق اسان سلامِ رضا جا ڪجهه اشعار ٻڌون ۽ عشق ۽ محبت ۾ جُھومون:

ظِلِّ مَمْدُودِ رَافَتِ پَه لاکھوں سلام	قَدَّ بے سایه کے سایه مَرَحمت
اُس سر تاجِ رِفْعَتِ پَه لاکھوں سلام	جس کے آگے سر سَرَوَرانِ حَم رَهیں
مانگ کی اسْتِقامتِ پَه لاکھوں سلام	لَيْلَةَ الْقَدْرِ مِیں مَطْلَعِ الْفَجْرِ حَق
کان لَعْلِ کَرامتِ پَه لاکھوں سلام	دُور و نزدیک کے سُننے والے وہ کان

جن کے سجدے کو محرابِ کعبہ جھکی
 نیچی آنکھوں کی شرم و حیا پر ڈرود
 وہ زباں جس کو سب کن کی کُنجی کہیں
 جس کی تسکین سے روتے ہوئے ہنس پڑیں
 جس میں نہریں ہیں شیر و شکر کی رواں
 حَجْرِ اَنْوَرِ کعبہ جانِ دل
 کل جہاں ملک اور جو کی روٹی غذا
 اُن بھوؤں کی لطافت پہ لاکھوں سلام
 اُونچی بینی کی رفعت پہ لاکھوں سلام
 اُس کی نافذ حکومت پہ لاکھوں سلام
 اُس پیغم کی عادت پہ لاکھوں سلام
 اُس گلے کی نصرت پہ لاکھوں سلام
 یعنی مہرِ نبوت پہ لاکھوں سلام
 اس پیغم کی قناعت پہ لاکھوں سلام

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

هتي هي ڳالھ به ذهن نشين رهي ته نعتيه اشعار تحرير ڪرڻ هر ڪنهن جي وس جي ڳالھ ناهي، نه ئي هر ڪنهن کي ان جي اجازت آهي، نعتيه شاعري جي لاءِ فن شاعري جي اصولن سان گڏوگڏ علمِ دين جي دولت ۽ علماءِ حق جي صحبت وغيره ڪيترين ئي شين جو هئڻ ضروري آهي، ڪيترائي اهڙا شاعر جن جو دنيوي شاعري ۾ ڪو ثاني ناهي، پر جڏهن انهن نعتيه شاعري جي ميدان ۾ قسمت آزمائي ته علمِ دين ۽ علماءِ دين جي صحبت کان محروم هئڻ جي سبب اهڙا اهڙا ڌڪا کاڌا جو الامان و الحفيظ. بهرحال عافيت انهيءَ ۾ آهي ته عام ماڻهو نعت شريف لکڻ جو خيال پنهنجي دل مان ڪڍي ڇڏي، ڇو جو هي آسان ڪم ناهي.

قربان وجو! اعليٰ حضرت ﷺ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي ڪمالِ احتياط تي جو نعت لکڻ جي ڪامل اهل هئڻ ۽ فن شاعري جي اصولن ۾ مهارت حاصل هئڻ جي باوجود نعت شريف لکڻ کي هڪ مُشڪل ڪم چوندا هئا جيئن ته خود

ئي فرمائن ٿا: حقيقت ۾ نعت شريف لکڻ نهايت مُشڪل آهي، جنهن کي ماڻهو آسان سمجهندا آهن، ان ۾ تلوار جي ڌار تي هلڻ آهي.⁽¹⁾

شيخ طريقت امير اهل سنت **دَامَتْ بَرَكَاتُهُمُ الْعَالِيَهُ** پنهنجي ڪتاب ”ڪفريہ ڪلمات جي باري ۾ سوال جواب“ جي صفحي 232 تي نعتيه شاعري ڪرڻ جي باري ۾ ارشاد فرمائن ٿا: ته هي **سُنَّتِ صَحَابِهِ عَلَيْهِمُ الرِّضْوَانُ** آهي يعني ڪجهه صحابه مثلاً **حَسَّانَ بنِ ثَابِتٍ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ** ۽ حضرت سيدنا زيد **رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ** وغيره ٻنهي کان نعتيه اشعار لکڻ ثابت آهي. پر هي ذهن ۾ رهي ته نعت شريف لکڻ نهايت مُشڪل فن آهي، ان جي لاءِ ماهر فن، عالم دين هئڻ گهرجي، نه ته عالم نه هئڻ جي صورت ۾ رديف، قافيي ۽ بحر (يعني شعر جو وزن) وغيره کي نپائڻ جي لاءِ خلاف شان الفاظ ترتيب ۾ اچڻ جو خدشو رهندو آهي. عوام الناس (عام ماڻهن) کي شاعري جو شوق هئڻ مناسب ناهي جو نثر جي مقابلي ۾ نظر ۾ ڪفريات جي ضدور (يعني وقوع) جو وڌيڪ انديشو رهندو آهي. جيڪڏهن شرعي غلطي کان ڪلام محفوظ رهجي به ويو ته فضوليات کان بچڻ جو ذهن تمام گهٽ ماڻهن جو هوندو آهي. جي ها! اڄ ڪلهه جهڙي طرح عام گفتگو ۾ فضول الفاظ جي پرمار ڏني ويندي آهي، اهڙي طرح بيان ۽ نعتيه ڪلام ۾ به هوندو آهي.⁽²⁾ تنهنڪري ادب جو تقاضو ته هي آهي ته فن نعت کان ناواقف ماڻهو خود لکڻ جو شوق هرگز نه رکن جو انهي ۾ ئي بنهي جهانن جي پلائي آهي.

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

منا منا اسلامي پاڻرو! اعليٰ حضرت **رَحِمَهُ اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ** جيستائين زندهه رهيا، عشق رسول جي طفيل بارگاهه مُصْطَفِيٰ کان حاصل ٿيڻ وارن انوار و

1... ملفوظاتِ اعليٰ حضرت، ص ۲۲۷

2... ڪفريہ ڪلمات ڪے بارے ميں سوال جواب، ص ۲۳۲

تَجَلِيَّاتِ كَانِ خُودِ بِهٖ فَيُضِيَابُ تِينِدَا رَهِيَا ۽ مَخْلُوقِ خُذَا كِي بِهٖ فَيُضِيَابُ كِنْدَا رَهِيَا كَدُو كَدَّ رَحْمَتِ عَالَمِ، نُورِ مُجَسَّمِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جِي عِنَايَتِنِ جُو سَلْسَلُو صَرَفِ تُوَهَانِ جِي حَيَاتِ تَاتِيْنِ نِي مَحْدُوْدِ نِهٖ رَهِيُو بَلِكِهٖ وَصَالِ كَانِ پُوءِ بِهٖ اَعْلِيٰ حَضْرَتِ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ تِي مَهْرَبَانِيُونِ ۽ شَفَقَتُونِ تِينِيْدِيُونِ رَهِيُونِ. جِيئِنِ تِهٖ

دربار رسالت ۾ انتظار

25 صَفْرُ الْمُظْفَرِ 1340ھ ۾ بيت المقدس ۾ هڪ شامي بزرگ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ خواب ۾ پنهنجو پاڻ کي دربار رسالت صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ۾ ڏٺو، صحابه ڪرام عَلَيْهِمُ الرِّضْوَانِ دربار ۾ حاضر هئا، پر مجلس ۾ خاموشي طاري هئي ۽ ائين معلوم ٿيو ته ڪنهن اچڻ واري جو انتظار آهي، شامي بزرگ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ بارگاهِ رسالت صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ۾ عرض ڪيو: حضور! (صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ) منهنجا ماءُ پيءُ اوهان تي قربان ٿين ڪنهن جو انتظار آهي؟ سيد عالم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ارشاد فرمايو: اسان کي احمد رضا جو انتظار آهي، شامي بزرگ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ عرض ڪيو: حضور! احمد رضا ڪير آهن؟ ارشاد ٿيو: هندوستان ۾ بريلي جا باشنده آهن، بيداري کان پوءِ اهي شامي بزرگ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ مولانا احمد رضا رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جي تلاش ۾ هندوستان جو سفر ڪيو ۽ جڏهن اهي بريلي شريف آيا ته انهن کي خبر پئي ته ان عاشق رسول جوانهيءَ ڏينهن (يعني 25 صفر المظفر 1340ھ) تي وصال ٿي چڪو آهي، جنهن ڏينهن انهن خواب ۾ سرڪار عالي وقار صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ کي هي چوندي ٻڌو آهي ته ”اسان کي احمد رضا جو انتظار آهي.“

يالي جب رضا خواب گراں سے سر اُٿائے دولتِ بيدارِ عشقِ مصطفیٰ کا ساتھ هو

(ملفوظاتِ اعليٰ حضرت، ص ۲۵-۲۶)

صَلُّوْا عَلَيَّ الْحَيِّبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

ڪتاب ”ملفوظات اعليٰ حضرت“ جو تعارف

منا منا اسلامي ڀائرو! امامِ عشق و محبت، اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جِي مَحَبَّتِ دل ۾ پيدا ڪرڻ، پاڻ جِي عَشَقِ رسول مان حصو حاصل ڪرڻ ۽ اَرشادات مان رهنمائي حاصل ڪرڻ جِي لاءِ دعوتِ اسلامي جِي اشاعتي اداري مڪتبه المدينه جِي مطبوعه 568 صفحن تي مشتمل ڪتاب ”ملفوظات اعليٰ حضرت“ جو مطالعو نهايت مفيد آهي. هي ڪتاب شهزاده اعليٰ حضرت، تاجدارِ اهل سنت، حُضُورِ مُفتيِ اعظمِ هند مولانا مُصطفيٰ رضا خان رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جِي تاليفِ ٿيل اها ڪتاب آهي، جنهن ۾ پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جن اعليٰ حضرت جِي علم ۽ حڪمت ۽ عَشَقِ رسول سان ڀرپور ارشادن کي جمع فرمايو آهي. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ هن ڪتاب ۾ شريعت جا احڪام، طريقت جِي آداب، نبي اڪرم ﷺ جِي صحابهءِ ڪرام رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمْ جا فضائل و مناقب، سلاطينِ اسلام جو تذڪرو، علوم و فنون سان لڳاؤ رکڻ وارن جِي ذهن ۾ پيدا ٿيڻ وارن مونجهارن جا جواب، حرام ۽ حلال جا ضروري مسائل، بُزرگن جِي ايمان افروز حڪايات ۽ ان کان علاوه بي حد مفيد معلومات جو خزانو موجود آهي، تنهنڪري اڄ ئي هن ڪتاب کي مڪتبه المدينه جِي بستي کان هديهءَ طلب فرمائي ڪري خود به هن ڪتاب جو مطالعو فرمايو ۽ ٻين اسلامي ڀائرن کي به ان جِي ترغيب ڏياريو. دعوتِ اسلامي جِي ويب سائٽ www.dawateislami.net کان هن ڪتاب کي ريڊ (يعني پڙهي) به سگهجي ٿو، ڊاؤن لوڊ (Download) ۽ پرنٽ آؤٽ (Print Out) به ڪري به سگهجي ٿو.

صَلُّوا عَلَي الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَي مُحَمَّدٍ

حداثيٰ بخشش جو تعارف!

اعليٰ حضرت، امام اهل سنت، مولانا شاه احمد رضا خان رحمۃ اللہ تعالیٰ علیہ جو بي مثال نعتيه ديوان ”حداثيٰ بخشش“ آهي. وليءِ كامل ۽ امامِ عشق و محبت جي نوڪِ قلم ڪام نڪتل هر هڪ شعر قرآن و حديث جو سچو ترجمان ۽ ناموس مصطفيٰ، صحابه و اهل بيت ۽ اولياءِ ڪرام رضوان اللہ تعالیٰ علیہم اجمعين جي عظمتن جو سچو محافظ ۽ ان جي فيض ۽ برڪتن جو سرچشمو آهي. جيئن ته اعليٰ حضرت رحمۃ اللہ تعالیٰ علیہ کي اردو کان علاوه ٻين زبانن ۾ به ڪامل عبور حاصل هو، ان لاءِ توهان اردو کان علاوه عربي ۽ فارسي وغيره زبانن ۾ به نعتون تحرير فرمايون آهن. اعليٰ حضرت رحمۃ اللہ تعالیٰ علیہ جن پنهنجي ان نعتيه ديوان ۾ فصاحت و بلاغت جا اهي دريا وهايا جو زماني جي ڪيترن نامي گرامي شاعر ۽ اديب، حداثيٰ بخشش جو مطالعو ڪندا آهن ته انهن جون عقلون ڏنگ رهجو وڃن ۽ اهي داد و تحسين ڏيڻ جي بغير نه رهي سگهندا آهن.

شيخ طريقت، امير اهل سنت، باني دعوتِ اسلامي حضرت علامه مولانا ابو بلال محمد الياس عطارقادي رضوي ضيائي دامت برڪاتُهُم العالیه کي حداثيٰ بخشش سان ايتري قدر لڳاؤ آهي جو توهان دامت برڪاتُهُم العالیه پنهنجي بيانن ۽ مدني مذاڪرن ۾ وقتاً فوقتاً حداثيٰ بخشش جا اشعار پڙهندا آهن بلڪ پنهنجي مريدن ۽ متعلقين کي به حداثيٰ بخشش پڙهڻ ۽ پاڻ سان گڏ رکڻ جي ترغيب ڏياريندا آهن. الغرض حداثيٰ بخشش اعليٰ حضرت رحمۃ اللہ تعالیٰ علیہ جو اهو بلند درجي جو ڪارنامو آهي جو جنهن جي بدولت عاشقانِ رسول جي سينن ۾ عشقِ مصطفيٰ جي ڏيئو روشن آهي. دعوتِ اسلامي جي مڪتبه المدينه کان حداثيٰ بخشش خريد ڪري پڙهو، توهان جي عشقِ رسول ۾ اضافو ٿيندو.

إِنْ شَاءَ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ

مکتبہ المدینہ جو قیام

منا منا اسلامي پاترو! عشق رسول جي شمع پنهنجي دل ۾ روشن ڪرڻ ۽ نيڪي جي دعوت جون ڏومون مچائڻ جي لاءِ دعوتِ اسلامي جي مدني ماحول سان وابسته ٿي وڃو، اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ دعوتِ اسلامي ڪم و بيش 97 شعبه جات ۾ نيڪي جي دعوت عام ڪرڻ ۾ مصروف آهي، انهي مان هڪ مکتبہ المدینہ به آهي. دورِ حاضر ۾ پيغامات جي ترسيل ۽ ڪتب و رسائل جي اشاعت جي لاءِ جديد ذريعن ۽ وسيلن جو استعمال وڏي تيزي سان عام ٿي رهيو آهي، هئڻ ته هي گهرجي ها ته ان جديد ذريعن کي نيڪي جي دعوت جون ڏومون مچائي ۾ يا ٻين جائز مقصدن جي لاءِ ئي استعمال ڪيو وڃي ها، پر افسوس جو ڪجهه باطل قوتن ان ذرائعِ ابلاغ کي پنهنجي مفادن جي تڪميل جو هٿيار بڻائي ورتو آهي، جنهن جي مدد سان اهي ڏينهن رات پنهنجي گمراه ڪندڙ عقيدن جي ترويج ۽ اشاعت ڪري ڀولن ڀالن مسلمانن کي راهِ حق کان هٽائڻ ۾ مصروف آهن. اَلْعُرْضُ هڪ طرف بي عملي جو سيلاب پنهنجي تباهيون مچائي رهيو آهي ته ٻي طرف بد عقيدگي جي خوفناڪ طوفان جي هولناڪيون بربادي جي خوفناڪ منظر پيش ڪري رهيون آهن، تنهنڪري شيخ طريقت، امير اهل سنت، باني دعوتِ اسلامي حضرت علامه مولانا ابوبلال محمد الياس عطار قادري رضوي ضيائي دامت بركاتهم العالیه جن ان پُرفتن حالتن ۾ به بد عقيدگي جي ان سيلاب جي اڳيان بند ٻڌڻ جي اٿتڪ ڪوششون فرمائيون آخرڪار توهان جي مُخلصانه ڪوششن رنگ آندو ۽ اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ ۱۴۰۶ھ بمطابق 1986ء ۾ تبليغِ قرآن و سنت جي عالمگير غير سياسي تحريڪ **دعوتِ اسلامي** جي اشاعتي اداري مکتبہ المدینہ جو شاندار آغاز ٿي ويو. دعوتِ اسلامي جي ان شعبي کان، پريان صرف بيانن

جي آڊيو ڪيسٽون جاري ڪيون ويون ۽ پوءِ الله ﷺ جي فضل و ڪرم ۽ رسول اڪرم ﷺ جي نظرِ عنايت سان اهڙي ترقي نصيب ٿي جو آڊيو ڪيسٽن سان پنهنجي ڪم جو آغاز ڪرڻ واري اداري مڪتبه المدينه جي تحت اڄ باب المدينه (ڪراچي) ۾ باقاعده پريس (Press) ۽ وي سي ڊيز (VCDs) مڪتب قائم آهن، جو ان شعبي سان متعلق هر قسم جي جديد سهوليات و ضروريات سان آراسته آهن. ان مختصر عرصي ۾ مڪتبه المدينه جتي ستن پرڻي بيان ۽ مدني مذاڪرن جي لکين لک ڪيسٽون ۽ وي سي ڊيز (VCDs) دنيا ۾ پهچايون ۽ پهچي رهيون آهن، اتي اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ، امير اهل سنت دامت بركاتهم العاليه ۽ بين علماء اهل سنت رحمهم الله تعالى جون ڪتابون به شائع ٿي ڪري ڪثير تعداد ۾ عوام جي هٿن ۾ پهچي ڪري ستن کي زنده ڪرڻ جو سبب بڻجي رهيون آهن. الله ﷺ دعوتِ اسلامي جا تمام شعبه جات بشمول مڪتبه المدينه کي ڏينهن يارهين رات يارهين ترقي عطا فرمائي.

امين بجا النبي الامين ﷺ

الله ڪرم ايا ڪر ٿو ته ڇهه جهاڙن ۾ اے دعوتِ اسلامي تيري دُھوم مچي ٿو

صَلُّوا عَلَي الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَي مُحَمَّد

بيان جو خلاصو

منامنا اسلامي پائرو!

- اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جو سينه، عشقِ مُصطفيٰ جو سرچشمو هو، توهان جي ملفوظات، فتاويٰ جات ۽ نعتيه اشعار سان عشقِ مُصطفيٰ جون جهلڪيون نظر اينديون هيون.

- پاڻ ﷺ تي خُصُورِ اڪرم، نُورِ مجسم ﷺ جو تمام گهڻو فُضْل ۽ ڪرم هو، ايستائين جو بي پيري سَفَرِ مدينه جي موقعي تي سرورِ عالم ﷺ جن حالتِ بيداري (سُجاڳ حالت) ۾ پنهنجي ڀيدار جو جام به پياريو.
- اعليٰ حضرت ﷺ جي عقيدتن جو مرڪز مَدِينَةُ الرَّسُولِ هو ۽ توهان فُنا في الرَّسُولِ جي ان اعليٰ مرتبي تي فائز هئا جو خُود ئي اِرْشاد فرمائي ڇڏيو ته جيڪڏهن ڪو منهنجي دل جا به تڪڙا ڪري ته هڪ ئي لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ ۽ بي تي مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ (ﷺ) لکيل ڏسندو.
- پاڻ ﷺ، خُصُورِ اڪرم ﷺ جي نالي اَقْدَس ۽ پاڻ ﷺ سان تَعَلُّق ۽ نِسْبَتِ رڪن واري هر شي جو بي حد اَدَب بجا آئيندا هئا گڏوگڏ ساداتِ ڪرام جو ته ايتري قدر اَدَب ۽ تعظيم وارو سُلُوك فرمائيندا هئا جو ڏسڻ وارا حيرت ۾ پئجي ويندا هئا.
- پاڻ ﷺ جن قلمي، زباني ۽ عملي هر طريقي سان ماڻهن جي شرعي رَهْمَائِي فرمائي، خُود به اَسْلَافِ ڪرام ﷺ جي نَفْسِ قَدَم تي هليا ۽ ماڻهن کي به انهي رستي تي هلڻ جي تاڪيد فرمائيندا رهيا.
- پاڻ ﷺ ناموس رسالت جا سڃا پاسبان هئا، عام مُسلمانن جي لاءِ اِنْتِهَائِي رَحْمِ دِل جڏهن ته بد دينن ۽ گُستاخانِ رسول ۽ دُشمنانِ صحابح و اوليا جي لاءِ شمشيرِ بي نيام (بي نيام) جيان هئا، پوري زندگي بد دينن جو پيچ ڊاه ۾ مصروف رهيا.
- ترجمو قرآن ”ڪنز الايمان“ ۽ نعتيه ديوان ”حداثق بخشش“ توهان جا اهي شاندار ڪارناما آهن جو ان کي پڙهڻ يا ٻُڌڻ وَقْتِ سِينِي ۾ مَوْجُودِ دِل،

عَشَقَ حَبِيبِ ۾ جُھومڻ لڳندو آهي، اَلْغَرَضُ اَعْلِيٰ حَضْرَتِ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ
جو عَشَقَ رسول اسان جي لاءِ بهترين نمونو آهي.

اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ اسان کي به اعليٰ حضرت جي صَدَقِي پياري آقا، مڪِّي مدني
مُصْطَفِي ﷺ جي سچي مَحَبَّتِ عطا فرمائي.

اٰمِين بِجَاهِ النَّبِيِّ الْاَمِينِ ﷺ

صَلُّوْا عَلٰى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلٰى مُحَمَّدٍ

12 مدني ڪمن ۾ سي هڪ مدني ڪم ”چوڪ درس“

منا منا اسلامي ڀائرو! اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جي فيض ۽ برڪتن مان
حِصَّو حاصل ڪرڻ جي لاءِ توهان به مَسْلُڪِ اعْلِيٰ حضرت جي ترجماني ڪرڻ
واري، تبليغِ قرآن و سُنَّتِ جي عالمگير غير سياسي تحريڪِ دعوتِ اسلامي
جي مدني ماحول سان وابسته ٿي ڪري مدني انعامات تي عمل ۽ مدني
قافلن ۾ سفر کي پنهنجو هنڌ اوچڻ بڻائي وٺو، گڏوگڏ ذيلي حلقي جي
ٻارنهن مدني ڪمن ۾ به اڳتي وڌي ڪري حِصَّو وٺو. ذيلي حلقي جي
ٻارنهن مدني ڪمن مان هڪ مدني ڪم ”چوڪ درس“ به آهي. ياد رهي ته!
دَرس ۽ بيان جي ڏريعي ماڻهن کي نيڪي جي دعوت ڏيڻ ۽ بُرائي کان مَنَع
ڪرڻ جي وڏي فضيلت آهي، جيئن ته

اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ حضرت سيدنا موسىٰ ڪليمُ اللهُ ﷺ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ جي
طرف وَحْيِي فرمائي ته جنهن ڀلائي جو حڪم ڏنو، بُرائي کان مَنَع ڪيو ۽
ماڻهن کي منهنجي اطاعت جي طرف گهرايو، اهو قيامت جي ڏينهن منهنجي

عرش جي سائي ۾ هوندو. ⁽¹⁾ حُجَّةُ الْإِسْلَام حضرت سيدنا امام محمد غزالي رَحْمَةُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ فرمائن ٿا: نيڪي جو حڪم ڏيڻ ۽ بُرائي کان روڪڻ، دين جو قُطْبِ اعظم آهي، (يعني اهڙو اهم رُڪن آهي جو ان سان دين جون تمام شيون وابسته آهن) انهيءَ اهم ڪم جي لاءِ الله تعاليٰ تمام انبياءِ ڪرام عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ کي مبعوث فرمايو. ⁽²⁾ الله عَزَّوَجَلَّ اسان کي چوڪ درس ڏيڻ يا ٻڌڻ جي سعادت نصيب فرمائي.

امِين بِجَاهِ النَّبِيِّ الْأَمِينِ ﷺ

مدني بهار: دعوتِ اسلامي جي عالمي مَدَنِي مركز فيضانِ مدينه ۾ هئڻ واري آخري عشري جي سنڌن پري اجتماعي اعتڪاف ۾ شريڪ، هڪ اسلامي پاءُ جو چوڻ آهي ته هڪ رات اٺون سٽل هئس ته منهنجي قسمت جاڳي پئي، اَلْحَمْدُ لِلَّهِ عَزَّوَجَلَّ مون خواب ۾ امامِ اهلِ سنّت، مُجَدِّدِ دِينِ وَمِلَّتِ، عالمِ شَرِيْعَتِ، پيرِ طريقت، حضرتِ علامه مولانا الحاج الحافظ القاري شاه امام احمد رضا خان رَحْمَةُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جو ديدار ڪيو. مون ڏٺو ته پاڻ رَحْمَةُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ نماز پڙهائي رهيا آهن ۽ اوهان جي پويان روشن چهرن وارا ڪجهه ماڻهو نماز ادا ڪري رهيا آهن، جن جي مٿن تي ساوا عماما ۽ بدن تي سنّت جي مطابق سفيد لباس هئا. پوءِ منهنجي اک کلي وئي. جڏهن معلومات ڪئي ته معلوم ٿيو ته ساوا عماما دعوتِ اسلامي وارا سجائيندا آهن ۽ ان جا امير، شيخ طريقت اميرِ اهلِ سنّت حضرت علامه مولانا ابوبلال محمد الياس عطار قادري رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمُ الْعَالِيَيْنَ آهن. پوءِ مون کي اميرِ اهلِ سنّت رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمُ الْعَالِيَيْنَ جو رسالو ”امام احمد رضا جو تذڪرو“ پڙهڻ جو موقعو مليو. دل ته پهريان ئي مطمئن هو، اميرِ

1... حُلِيَّةُ الْأَوْلِيَاءِ، ۶/ ۳۶، رقم: ۷۷۱۶

2... إحياءُ الْعُلُومِ، ۲/ ۳۷۷

اهلسنت دامت بركاتهم العاليه جي اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ سان مَحَبَّتِ دَسي ڪري آئون مزيد متاثر ٿيس ۽ اميرِ اهلَسنت دَامَتْ بَرَكَاتُهُمُ الْعَالِيَه جي هت تي بيعت ٿي ڪري عطاري بڻجي ويس. هاڻي اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ آئون دعوتِ اسلامي جي اجتماعي اعتڪاف ۾ شريڪ هئڻ جي سعادت ماڻي رهيو آهيان ۽ مٿي تي سائو عمامو سڃائڻ ۽ سُنَّتِ جي مطابق هڪ مُن ڏاڙهي شريف سڃائڻ جي به نيت ڪريان ٿو.

منامنا اسلامي ڀائرو! بيان ڪي ختم ڪندي سنّت جي فضيلت ۽ ڪجهه سنّتون ۽ آداب بيان ڪرڻ جي سعادت حاصل ڪيان ٿو، تاجدار رسالت، شهنشاهه نُبوّت، مصطفيٰ جانِ رحمت ﷺ جو فرمان جنتِ نشان آهي: جنهن منهنجي سنّت سان محبت ڪئي ان مون سان محبت ڪئي ۽ جنهن مون سان محبت ڪئي اهو جنت ۾ مون سان گڏ هوندو.

(ابن عساکر ج 9 ص 343)

سِينَه تَرِي سُنَّتِ كَامِدِينَه بِنِ آقَا

جنت میں پڑوسی مجھے تم اپنا بنانا

صَلُّوا عَلَي الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَي مُحَمَّدٍ

مسواڪ (ڏنڊڻ) جون سنّتون ۽ آداب

اچو ته! شيخ طريقت، اميرِ اهلَسنت دَامَتْ بَرَكَاتُهُمُ الْعَالِيَه جي رسالي ”163 مدني گل“ مان مسواڪ جون سنّتون ۽ آداب ٻڌون ٿا. پهرين ٻه فرمان مصطفيٰ ﷺ ملاحظه فرمايو: ﴿﴾ ٻه رڪعتون مسواڪ (يعني ڏنڊڻ) ڪري پڙهڻ بغير مسواڪ جي 70 رڪعتن کان افضل آهن. (الترغيب والترهيب ج 1 ص 102 حديث 18) ﴿﴾ حضرت سيدنا ابن عباس رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ کان روايت آهي ته

مسواڪ ۾ ڏھ خوبيون آهن: وات کي صاف ڪري ٿو، مسوڙن کي مضبوط ڪري ٿو، نظر تيز ڪري ٿو، بلغم ختم ڪري ٿو، وات جي ڌپ ختم ڪري ٿو، سنت جي موافق آهي، فرشتا خوش ٿين ٿا، رَبِّ عَزَّوَجَلَّ راضي ٿئي ٿو، نيڪي وڌائيندو ۽ معدي کي درست ڪندو آهي. (جمع الجوامع للسيوطي ج 5 ص 249 حديث

14867) ❁ سيدنا امام شافعي عَلَيْهِ رَحْمَةُ اللَّهِ الْقَوِي فرمائن ٿا: چار شيون عقل وڌائينديون آهن: فضول ڳالهين کان پرهيز، مسواڪ جو استعمال، نيڪ ماڻهن جي صحبت، پنهنجي علم تي عمل ڪرڻ (حياة الحيوان ج 2 ص 166) ❁ مسواڪ پيلو يا زيتون يا نم وغيره جي ڪوڙي ڪاٺي هجي ❁ مسواڪ جي ٽولهه چيچ جي برابر هجي ❁ استعمال ٿيل ڏندڻ جا تاندورا گڏوگڏ خود ڏندڻ جڏهن استعمال جي قابل نه رهي ته اڇلايو نه، جو هي سنت ادا ڪرڻ جو ذريعو آهي، ڪنهن جڳهه تي احتياط سان رکي ڇڏيو يا دفن ڪري ڇڏيو يا سمنڊ ۾ وجهي ڇڏيو. (بهارشريعت ج 1 ص 294 مڪتبه المدينه، درمختار و ردالمحتار ج 1 ص 250)

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٌ

هزارين سنتون سڪڻ جي لاءِ مڪتبه المدينه جي شايع ٿيل ڪتاب 312 صفحن تي مشتمل ڪتاب ”بهارشريعت“ حصو 16 ۽ 120 صفحن جو ڪتاب ”سنتين اور آداب“ هديو ڏني حاصل ڪيو ۽ پڙهيو. سنتن جي تربيت جو هڪ بهترين ذريعو دعوت اسلامي جي مدني قافلن ۾ عاشقانِ رسول سان گڏ سنتن پريو سفر آهي.

مجھ کي جڙو ڏي سفر ڪر تار هون پر ڏرڻ لڳا

سنتن کي تربيت ڪي قافلن ۾ بار بار

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٌ

دعوتِ اسلامي جي هفتيوار سنتن پري اجتماع ۾ پڙهيا ويندڙ 6 درود شريف ۽ 2 دعائون

(1) جمع جي رات جو دُرُود

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ وَبَارِكْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الْحَبِيبِ الْعَالِي الْقَدْرِ
الْعَظِيمِ الْجَاهِ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلِّمْ

بزرگن فرمايو آهي ته جيڪو شخص هر جمعرات (جمع ۽ خميس جي وچين رات) هن دُرُود شريف کي پابندي سان گهٽ ۾ گهٽ هڪ ڀيرو پڙهندو موت جي وقت سرڪار مدينه ﷺ جي زيارت ڪندو ۽ قبر ۾ داخل ٿيڻ وقت به ايستائين هو ڏسندو ته سرڪار مدينه ﷺ ان کي پنهنجي هٿن سان قبر ۾ داخل ڪري رهيا آهن. (1)

(2) سمورا گناه معاف

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا وَمَوْلَانَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَسَلِّمْ

حضرت سَيِّدُنَا انس رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ کان روایت آهي ته تاجدارِ مدينه ﷺ جن فرمايو: جيڪو شخص هي دُرُود شريف پڙهي جيڪڏهن بيٺل هو تو ويهڻ کان پهريان ۽ وينل هو ته بيٺل کان پهريان، ان جا گناه معاف ڪيا ويندا. (2)

1...افضل الصلوات على سيد السادات، الصلاة السادسة والخمسون، ص 151 ملخصاً

2...افضل الصلوات على سيد السادات، الصلاة الحادية عشرة، ص 65

(1) دُرُودِ پاك پڙهندو آهي ته هيئن پڙهندو آهي.

(6) دُرُودِ شَفَاعَت

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَأَنْزِلْهُ الْبُقْعَةَ الْمُقَرَّبَةَ عِنْدَكَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

شافع امر ﷺ صَلَّي اللّٰهُ تَعَالٰى عَلَيْهِ وَاٰلِهٖ وَسَلَّمَ جن جو فرمان معظم آهي : جيڪو شخص هي درود پاك پڙهي ان جي لاءِ منهنجي شفاعت واجب ٿي ويندي آهي. (2)

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّي اللّٰهُ تَعَالٰى عَلَى مُحَمَّدٍ

(7) هڪ هزار ڏينهن جون نيڪيون

جَزَى اللّٰهُ عَنَّا مُحَمَّدًا مَا هُوَ أَهْلُهُ

حضرت سَيِّدُنَا ابن عباس رَضِيَ اللّٰهُ تَعَالٰى عَنْهُمَا کان روایت آهي ته سرڪارِ مدينه ﷺ صَلَّي اللّٰهُ تَعَالٰى عَلَيْهِ وَاٰلِهٖ وَسَلَّمَ جن فرمايو: هي درود شريف پڙهڻ واري جي لاءِ ستر فرشتا هڪ هزار ڏينهن تائين نيڪيون لکندا آهن. (3)

¹...القول البديع، الباب الاول، ص 125

²... الترغيب والترهيب، ج 2، ص 329، حديث 31

³... مجمع الزوائد، كتاب الادعية، باب في كيفية الصلاة... الخ، 10/254، حديث: 17305

(2) جن شب قدر حاصل ڪري ورتي

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْحَلِيمُ الْكَرِيمُ، سُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ السَّمَاوَاتِ السَّبْعِ وَرَبِّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ

(خداءِ حلیم و ڪریم کان سواءِ ڪوئي عبادت جي لائق ناهي، الله عَزَّوَجَلَّ پاڪ آهي جيڪو ستن آسمانن ۽ عرشِ عظیم جو پروردگار آهي)

فرمانِ مصطفيا ﷺ: جنهن هن دُعا کي ٿي پيرا پڙهيو جن ان شب قدر کي

حاصل ڪري ورتو. (ابن عساکر ج 19، ص 155، حديث 4455)

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيَّ عَلَى مُحَمَّدٍ